

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. Mgr. Ing. Karlem Mockem, advokátem se sídlem Nádražní 923/118, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-844/ZA-ZA11-HA08-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2020, č. j. 33 Az 2/2019-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 33 Az 2/2019 - 28, zamítl žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-844/ZA-ZA11-HA08-2018, kterým žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatelka podala proti napadenému rozsudku včasnou kasační stížnost, kterou se domáhala jeho zrušení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[3] Stěžovatelka uvedla, že ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen § 3 zákona č. 500/2004, správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále tvrdila porušení povinností stanovených v § 50 správního řádu, jelikož žalovaný neopatřil všechny potřebné podklady. Taktéž nesouhlasila s celkovým posouzením věci, protože nebylo přihlédnuto ke specifickým okolnostem řešeného případu a nebyly šetřeny její oprávněné zájmy. Stěžovatelka uvedla, že nedokáže a ani nemůže popsat, jakým způsobem by proti ní mohly státní orgány v zemi původu po jejím návratu postupovat, resp. jaká újma by jí mohla vzniknout.

[4] Žalovaný s námitkami stěžovatelky nesouhlasí, neboť jsou toliko obecného charakteru a nejsou způsobilé zvrátit správní rozhodnutí a napadený rozsudek. Své rozhodnutí pak považuje za dostatečně a přesvědčivě zdůvodněné, přezkoumatelné a zákonné. Závěrem se žalovaný ztotožnil s hodnocením uvedeným v napadeném rozsudku, odkázal na judikaturu Nejvyššího

správního soudu, jenž se naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu již několikrát zabýval, a navrhl, aby kasační stížnost byla jako nepřijatelná odmítnuta.

[5] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud se nezabýval návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku; ten je dán ve věcech mezinárodní ochrany přímo ze zákona (§ 32 odst. 2 zákona o azylu).

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k pojmu nepřijatelnosti viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl v rámci posouzení věci krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Rozhodnutí žalovaného vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatelky ve správním řízení nebo dokumentů popsaných v napadeném rozhodnutí. Jestliže krajský soud dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36). Z kasační stížnosti taktéž plyne, že stěžovatelka brojí proti konkrétním důvodům napadeného rozsudku, nelze jej proto hodnotit jako nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatelka pouze nesouhlasí s právním názorem v rozsudku uvedeném.

[9] Se závěry krajského soudu ohledně nenaplnění předpokladů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a vyhodnocení obsahu důkazů obsažených ve správním spise považuje za správné.

[10] Co se týče otázky zjišťování skutkového stavu žalovaným, tou se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Žalovaný i krajský soud vycházeli z relevantních podkladů a dostatečně se zabývali situací v zemi původu stěžovatelky, resp. stěžovatelkou tvrzenými důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany. Jejich postup odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalovaný vycházel z podkladů splňujících požadavky uvedené v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, v němž zdejší soud uvedl, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“. Konkrétně se jednalo o následující dokumenty: Informace OAMP, Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 – Vietnam ze dne 18. 1. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2017/2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 22. 2. 2018 a Zprávy Ministerstva Zahraničních Věcí USA – Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2017 - Vietnam ze dne 20. 4. 2018, Zprávy IOM – Údaje o zemi, květen 2017 (viz str. 6 napadeného rozhodnutí).

pokračování

Nejvyšší správní soud přitom považuje zdroje informací žalovaného za přílehavé a s jejich vyhodnocením se ztotožňuje.

[11] Stěžovatelka opírá kasační stížnost o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Předmětné ustanovení se váže k postupu správního orgánu, avšak kasační stížnost neobsahuje blíže rozvedené důvody pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit. Postupem žalovaného se zabýval krajský soud, který žádná pochybení neshledal. Jelikož stěžovatelka netvrdila žádná konkrétní pochybení v postupu žalovaného, nelze její kasační stížnost považovat ani v tomto ohledu za přijatelnou.

[12] K výše uvedenému Nejvyšší správní soud podotýká, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Právě z obsahu jeho žádosti je v následujících fázích řízení vycházeno. Žadatele tedy stihá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je poté rozloženo mezi něho a správní orgán. Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývají z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, nebo rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32). Přílehavým je v této souvislosti i odkaz na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého „[a]bsence tvrzení azylové relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nabazována zjištěními správním orgánem jinak získanými“. Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal důvodnou zcela obecně uplatněnou námitku stěžovatelky o nedostatečných skutkových zjištěních, když správní orgán ve svém posouzení věci vycházel právě ze zjištění učiněných v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývaly z výpovědi stěžovatelky.

[13] Namítá-li stěžovatelka nedostatečné posouzení udělení doplňkové ochrany, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud, že „rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem.“ (srov. jeho usnesení ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 - 37). Krajský soud se při zkoumání skutkového stavu nedopustil pochybení, natož takových, jež by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné nedostatky, které nechat bez povšimnutí by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces.

[14] Pokud stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek nehodnotil konkrétní okolnosti případu, ale staví své závěry do obecné roviny, poukazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, z níž plyne, že „správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní odpovědnost. Soud za něj nesmí nabazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. (...) míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 6 Afs 248/2019 - 34). Dále z této judikatury vyplývá, že „(j)e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbdují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li

krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 Azs 71/2018 - 47).

[15] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ze správního spisu, z rozhodnutí žalovaného ani z napadeného rozsudku nevyšlo najevo, a taktéž stěžovatelkou nebylo relevantně tvrzeno, natož prokázáno, že by splňovala podmínky popsané citovanou judikaturou, jejichž naplnění je potřebné pro přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[16] Judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatelky uvedená v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nepřijatelná kasační stížnost byla proto odmítnuta (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu